

[Brændiund Nielsen.]

Så havde ministeren en enkelt bemærkning om, at det var venstres oprindelige forslag fra 1958, at en befolkning kan stemme om bevarelse af en skole. Det er en bestemmelse, venstre dengang fik ind i loven, og vi er taknemmelige over, at den er blevet yderligere forbedret i det lovforslag, der her foreligger. Det, jeg nævnte, var blot dette, at efter kommunalreformen er det et spørgsmål, om det er rimeligt at knytte den så stærkt sammen med kommunalvalg, da det har mistet sin betydning noget, nu da man ikke har de mindre kommuner; ligeledes kan det være et problem i hele skoleplanlægningen.

Jeg skal ikke sige mere her, men igen give udtryk for, som jeg gjorde før, at vi er indstillet på en forhandling og glæder os over, at ministeren er det.

Ole Vig Jensen: Også jeg takker for ministerens fortsatte imødekommenhed, også over for nogle af de synspunkter, som jeg for mit parti fremførte. Ministeren forsøgte at få bekræftet, at han nu havde mødt alle de indvendinger, som man måtte have i denne sag. Det tør jeg nu ikke love ministeren, men på den anden side har vi berørt nogle af de væsentlige, og derfor tror jeg, at der er forhandlingsmuligheder, som også antydet af ministeren, når vi går i gang med udvalgsarbejdet.

Jeg har nogle enkelte kommentarer til bl. a. spørgsmålet om skolernes fritidsundervisning. Vel er 30 mill. kr. ikke noget stort beløb målt i forhold til folkeskolen i øvrigt, men det er alligevel værdt at sammenligne det med, hvad vi ofrer på fritiden for alle de 14-18-årige i ungdomsskolen, idet det nemlig udgør nogenlunde det samme beløb. Hvis jeg så skulle nævne et enkelt område til, som for så vidt er denne sag uvedkommen, men som jeg ved ligger både ministeren og mig på sinde, nemlig voksenundervisningen, specielt den frivillige voksenundervisning, så figurerer den med et budget på undervisningsministeriets konto med, jeg

tror, det er 17 mill. kr. i næste finansår. Men det afgørende i sagen er nu nok, at hvis vi giver folkeskolen mulighed for at tage fritidsundervisningen op, risikerer vi en ublu konkurrence over for foreningslivet alene af den grund, at det vil være forskellige satser, men også af den grund at folkeskolen er langt bedre organiseret og derfor bedre kan få sat tingene i gang. De har lokalerne, de har administratoren og altså også midlerne. Jeg er åben over for, at vi i udvalget snakker om dette spørgsmål, men det må være sådan, at vi prioriterer foreningslivet tilpas højt. Det gør vi ikke, som lovforslaget er udarbejdet i øjeblikket, og det er derfor, vi tager afstand fra det.

Ministeren havde også en kommentar til § 15 om lærerskematimeforbruget, hvor han mente, at jeg ikke klart kunne vise, at det ville gå ud over de små skoler. Jeg sagde også bare, at jeg havde set nogle beregninger på grundlag af det, som er føjet til i bemærkningerne, som viste, at i f. eks. en kommune med 16 skoler ville de 4 store skoler blive favoriseret, de ville få et overskud af lærerskematimer, og de 12 små skoler ville få et underskud af lærerskematimer. Jeg er godt klar over, at så vil det afhænge af, hvilke muligheder kommunalbestyrelsen benytter sig af, men der er altså en risiko, som vi må være opmærksomme på. Jeg gentager, at det er en balancekunst at klare denne sag, hvor vi på den ene side vil forsøge at bevare de små skoler som et værdifuldt indslag og på den anden side forsøge at få styr på lærerskematimeforbruget og dermed på de udgifter, der knytter sig til det.

Jeg var meget glad for ministerens positive indstilling over for en revision af fagrækken og måske særlig glad for, at ministeren ville overveje den sammensætning, som jeg her antydede. Nu var der ikke lejlighed til at give en udførligere belysning af det, som ministeren med god grund efterlyste, men det kan vi vel gøre i udvalget. Jeg vil blot lige antyde, at når vi tager den brede kreds med, må det netop være ønskeligt, hvis vi skal begrænse den fagtræng-